

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **J. L.** a spol. pre pokus trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a iné účinného do 1. januára 2006 na verejnom zasadnutí 15. júla 2008 v Bratislave o odvolaní obžalovaného **J. L.** a krajského prokurátora v Prešove proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. novembra 2005, sp. zn. 1 T 26/99, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 odvolanie obžalovaného **J. L.** a krajského prokurátora v Prešove vo vzťahu k obžalovaným **J. L.**, **V. K.**, **S. K.** a **S. S.** **s a z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 3. novembra 2005, sp. zn. 1 T 26/99 bol obžalovaný **J. L.** v bode 1/ rozsudku uznaný za vinného z trestného činu nedovolenej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1 Tr. zák., v bode 4/ spolu s obžalovaným **R. T.** (ktorého trestnú vec najvyšší súd vylúčil na samostatné konanie) spolupáchatel'stvom pokusu trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a v bode 5/ z trestného činu falšovania a pozmeňovania

kontrolných technických opatrení na označenie tovaru podľa § 145a ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ obžalovaný J. L.

- dňa 12. novembra 1998 v Prešove, po predchádzajúcom dohovore s odsúdeným P. B., z nezisteného zdroja zabezpečil a tomuto doniesol pred budovu V., na ul. M., asi o 20.50 hodine päť kusov skladačiek zo staniolu obsahujúcich celkom 145,5 mg metamfetamínu, známeho pod názvom Pervitín, psychotropnú látku uvedenú v II. skupine prílohy č. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch, pričom odsúdený P. B. uvedené skladačky mal pri sebe do 22.00 hodiny, kedy boli uňho nájdené pri bezpečnostnej akcii polície v bare L. v Prešove

4/ obžalovaní J. L. a R. T.

- obžalovaný J. L. ako spoločník a konateľ spoločnosti T., so sídlom v Prešove, v tej dobe zapísanej v obchodnom registri Obvodného súdu Košice I pod sp. zn. X., ktorá od 12. júla 1996 bola platcom spotrebnej dane z liehu, po vzájomnej dohode s obžalovaným R. T. predložil dňa 26. novembra 1996 Daňovému úradu I v Prešove žiadosť o vrátenie spotrebnej dane z liehu za november 1996 v zmysle zákona č. 229/1995 Z. z. v platnom znení vo výške 24 000 000 Sk na základe fiktívnych dokladov, a to faktúry č. 001-254 zo dňa 22. novembra 1996 o nákupe 50 000 l potravinárskeho liehu od firmy A., Š. za sumu 16 297 500 Sk, a faktúry č. 097 zo dňa 22. novembra 1996 o nákupe jemného rafinovaného liehu v množstve 50 000 l za sumu 16 912 500 od firmy Z. - T., M. nad B., aj keď v skutočnosti tento lieh od uvedených firiem vôbec nezakúpili a pokúsili sa tak získať sumu 24 000 000 Sk na škodu Slovenskej republiky, zastúpenej Daňovým úradom I v Prešove, ktorý im však požadovanú sumu neuhradil

5/ obžalovaný J. L.

- ako spoločník a konateľ spoločnosti T., so sídlom v Prešove, v tej dobe zapísanej v obchodnom registri Obvodného súdu Košice I pod sp. zn. X. a oprávnenej k výrobe alkoholu na základe živnostenského listu vydaného Obvodným úradom v Prešove pod č. Ž. zo dňa 8. mája 1996, spoločníkmi poverený povinnosťami spojenými s označením vyrábaného alkoholu kontrolnými páskami na daňové účely

v presne nezistenej dobe, najneskôr však v období máj 1997 až jún 1997 vo výrobní liehovín firmy T., na ul. O. v S., prechovával nezisteným spôsobom získané falšované kontrolné pásky na označenie spotrebiteľského balenia liehovín identifikačných čísel T 070860740 a T 070861040 v množstve najmenej 2683 ks,

z uvedeného množstva falošných kontrolných pások použil najmenej 172 ks, 70 ks s identifikačným číslom T 070860740 a 102 ks s identifikačným číslom T 070861040, ako pravé na označenie alkoholu značky Vodka jemná Tornádo, vyrobeného firmou T., ktorý v období máj až jún 1997 uviedol do obchodnej siete, a tým porušil ustanovenie § 10 zákona č. 229/1995 Zb. o spotrebnej dani liehu v platnom znení.

Za to bol odsúdený podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 a pol (päť a pol) roka.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. pre účely výkonu trestu bol zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Tým istým rozsudkom zároveň krajský súd podľa § 226 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 oslobodil obžalovaných V. K., S. K. a S. S. spod obžaloby krajského prokurátora pre skutok právne posúdený ako spolupáchateľstvo pokusu trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ktorý mali spáchať tak, že

- ako spoločníci firmy T., so sídlom v Prešove, v tej dobe zapísanej v obchodnom registri Obvodného súdu Košice I pod sp. zn. X., ktorá od 12. júla 1996 bola platcom spotrebnej dane z liehu po vzájomnej dohode s obžalovaným J. L. a obžalovaným R. T. predložili dňa 26. novembra 1996 Daňovému úradu I v Prešove žiadosť o vrátenie spotrebnej dane z liehu za november 1996 v zmysle zákona č. 229/1995 Z. z. v platnom znení vo výške 24 000 000 Sk na základe fiktívnych dokladov, a to faktúry č. 001-254 zo dňa 22. novembra 1996 o nákupe 50 000 l potravinárskeho liehu od firmy A., Š. za sumu 16 297 500 Sk, a faktúry č. 097 zo dňa 22. novembra 1996 o nákupe jemného rafinovaného liehu v množstve 50 000 l za sumu 16 912 500 od firmy Z.-T., M. nad B., aj keď v skutočnosti tento lieh od uvedených firiem vôbec nezakúpili a pokúsili sa tak získať sumu 24 000 000 Sk na škodu Slovenskej republiky, zastúpenej Daňovým úradom I v Prešove, ktorý im však požadovanú sumu neuhradil,

pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchali títo obžalovaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný J. L. a krajský prokurátor.

Obžalovaný J. L. v písomných dôvodoch svojho odvolania poukázal na to, že prvostupňový súd v bode 1/ napadnutého rozsudku jeho vinu odôvodňuje len výpoveďou svedka B., ktorý je však motivovaný vo svojej výpovedi pomstou voči nemu (obžalovanému), pretože mali spolu nezhody.

Rovnako sa cítil byť nevinným aj v bode 4/ napadnutého rozsudku, pretože sa nedohodol ani neobohatil na žiadosti o vrátenie spotrebnej dane z liehu adresovanej Daňovému úradu v Prešove.

Odkedy totiž R. T. previedol na neho firmu T., o firemných veciach sa s ním nebavil až na niektoré výnimky.

Aj s K., zástupcom spoločnosti Z.-T., od ktorej mali odobrať lieh sa spoznal len na stretnutí, ktoré mali s ním spolu s T. ohľadne etikiet na fľaše. Až na tomto stretnutí sa s K. dohodli, že ho zoznámia s p. K. z tejto firmy, a to vtedy, keď príde zaplatiť zálohu za uskladnenie liehu. Dovtedy K. nepoznal.

Neodkladné povinnosti mu zabránili ísť do Košíc a tak lieh mali odkontrolovať zamestnanci jeho firmy S. a K., a potom mala byť uhradená záloha.

Po održaní faktúry z firmy Z. - T. a príjemky na sklad bol presvedčený, že lieh sa nachádza v sklade v S., preto dal ekonómke podklady aj pripravil náležitosti potrebné k priznaniu dane z liehu, pričom pripustil, že mohol podpísať aj prázdne nevyplnené dokumenty.

Napriek tomu vyjadril presvedčenie, že on ako konateľ nemôže niesť zodpovednosť za to, že vlastne jeho spoločníci si nesplnili povinnosť a prevzatie liehu vykonali len účtovne a neodkontrolovali reálne jeho stav vo firmách dodávateľov t.j. Z. - T. s.r.o. a A.

Žiadal preto, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský prokurátor vo svojom odvolaní nesúhlasil s oslobodzujúcim výrokom krajského súdu ohľadne obžalovaných S. K., V. K. a S. S.. Poukázal pritom na podpis účtovných dokladov o nákupe liehu zo spoločnosti A. obžalovaným K., ktorý zase uviedol, že doklady mu k podpisu podstrčil spoluobžalovaný S.. Pri konfrontácii s obžalovaným S. obžalovaný K. zmenil výpoveď v tom smere, že na rokovaní s uvedenou firmou sa zúčastnili spoločne, doklady vyhotovil S. a on ich podpísal. Kto však obchod s liehom realizoval nevedel uviesť. Aj tieto rozdielne výpovede preto podľa názoru krajského prokurátora o priebehu rokovaní a podpise dokladov svedčia o tendenčnosti výpovedí obžalovaných, zvlášť keď z výpovedí zástupcov firmy A. plynie, že so žiadnych rokovaní s firmou T. nezúčastnili.

Z uvedeného, po vyhodnotení dôkazov vo vzájomných súvislostiach je preto preukázane, že existovala dohoda všetkých obžalovaných o použití fiktívnych dokladov na nákup liehu za účelom získania neoprávneného prospechu zo spotrebnej dane.

V písomných dôvodoch svojho odvolania krajský prokurátor namietal tiež právnu kvalifikáciu skutku v bode 4/ napadnutého rozsudku, ktorý sa dotýka obžalovaného J. L.. Podľa jeho názoru skutok mal byť kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 3, 4 Tr. zákona t.j. v čase spáchania skutku, pretože takáto kvalifikácia je v zmysle § 16 ods. 1 Tr. zákona pre páchatel'a najvýhodnejšia. Vychádzal z toho, že pokiaľ krajský súd použil zákon v čase svojho rozhodovania do úvahy by potom prichádzala kvalifikácia skutku ako trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1,4 trestného zákona, ktorého trestná sadzba je síce rovnaká ako pri trestnom čine podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 Tr. zákona, ale pri trestnom čine podľa § 148a ods. 1, 4 Tr. zákona ide o predčasne dokonaný trestný čin, čo je pre páchatel'a najvýhodnejšie s ohľadom na kvalifikáciu trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zákona.

Zároveň za neprimeraný považoval aj trest odňatia slobody, ktorý uložil krajský súd obžalovanému J. L. vo výmere päť a pol roka argumentujúc tým, že v čase najzávažnejšieho skutku bol konateľom firmy T. práve obžalovaný J. L., pričom okrem trestného činu podvodu sa dopustil aj ďalších dvoch úmyselných trestných činov.

Žiadal preto, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok v jeho oslobodzujúcej časti, vo výroku o vine v bode 4 u obžalovaného J. L., uznal ho za vinného zo spolupáchateľstva pokusu trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, 4 Tr. zákona v znení zák. č. 10/1999 Z.z. a uložil mu prísnejší nepodmienečný trest v prvej polovici trestnej sadzby so zaradením pre jeho výkon do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

V oslobodzujúcej časti krajský prokurátor žiadal vec vrátiť krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo prihliadajúc aj na eventuálne chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané a zistil, že odvolanie obžalovaného a krajského prokurátora vo vzťahu k obžalovaným J. L., V. K., S. K. a S. S. nie sú dôvodné.

Všetky výroky rozsudku krajského súdu majú totiž oporu v riadne zistenom stave podľa § 2 ods. 5 Tr. por. vyvodenom zo správneho hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por., ktoré boli zákonným spôsobom vykonané na hlavnom pojednávaní.

Z takto vykonaných dôkazov nepochybne vyplýva, že obžalovaný J. L. bol páchatelom skutkov uvedených v bodoch 1/, 4/ (spoločne s obžalovaným R. T.) a v bode 5/ napadnutého rozsudku, a že tohoto konania sa dopustil spôsobom popísaným v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa.

Krajský súd, pokiaľ sa týka skutku popísaného v bode 1/ sa správne oprel o výpoveď svedka P. B.. O jej pravdivosti nemal pochybnosti ani najvyšší súd. O tom, že by jeho výpoveď mohla byť motivovaná pomstou, ako to uvádza obžalovaný v rámci svojich odvolacích námietok niet v spise žiadnych relevantných dôkazov. Práve naopak, aj R. T., zamestnávateľ obžalovaného potvrdil vo svojej výpovedi, že medzi svedkom P. B. a obžalovaným neexistoval v minulosti žiadny konflikt. Napokon z výpovedi samotného obžalovaného plynie, že spoločne navštevovali rekreačné zariadenia resp. pohostinské

podniky, konkrétne S. pri Prešove a pohostinstvo M. M., kde došlo ku konfliktu obžalovaného R. T. s rodinou P. (skutok popísaný v bode 3 napadnutého rozsudku, ktorý bude predmetom prieskumu vo veci obžalovaného R. T.).

Žiadne pochybenie krajského súdu pri preskúmaní veci nezistil najvyšší súd ani pokiaľ ide o skutok v bode 4/ napadnutého rozsudku. Aj v tomto prípade krajský súd na hlavnom pojednávaní vykonal rozsiahle dokazovanie, vykonané dôkazy jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotil a dospel tak k úplným a správnym skutkovým záverom, ktoré v odôvodnení svojho rozsudku podrobne a vecne správne rozviedol.

Zo závermi prvostupňového súdu uvedenými v jeho rozsudku sa preto stotožňuje aj najvyšší súd a v podrobnostiach na ne poukazuje.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaného iba dodáva, že obhajobné tvrdenia obžalovaného o tom, že po prevzatí spoločnosti T. od R. T. sa s ním o finančných záležitostiach už viac nebavil, je jednoznačne vyvrátené nielen výpoveďou spoluobžalovaných V. K., S. K. a S. S., ktorí zhodne potvrdzovali, že J. L. aj potom čo sa stal konateľom firmy veľmi úzko spolupracoval s R. T., a to až do takej miery, že R. T. prakticky cez neho firmu naďalej riadil. Túto situáciu vo firme T. potvrdila vo svojej výpovedi aj účtovníčka spoločnosti F. – M..

Táto svedkyňa zároveň vyvracia tvrdenie obžalovaného J. L., že od neho dostala vopred podpísané tlačivo o uplatnený spotrebnej dane z liehu. Naopak, žiadosť na základe dokladov, ktoré mala k dispozícii vyplnila a túto už vyplnenú podpísal konateľ J. L..

Aj námietka obžalovaného, že jeho spoločníci si nespĺnili povinnosť a neskontrolovali prevzatie liehu, za čo on nemôže niesť zodpovednosť, je neopodstatnené. Zo spisového materiálu je totiž preukázateľné, že obžalovaný nielenže podpísal žiadosť o vrátenie spotrebnej dane z liehu, ale zúčastnil sa aj spolu s obžalovaným T. rokovania s firmou Z. - T. s.r.o. o dodávke liehu, vedel, že také množstvo liehu nemohli v ich firme uskladniť a predovšetkým obžalovaný ešte aj do zápisnice o miestnom šetrení zo strany Daňového úradu v Prešove z 11. decembra 1996 tvrdil, že zakúpený lieh sa fyzicky skutočne nachádza uskladnený u dodávateľa, čo neprípadovalo do úvahy, ako vyplýva aj z výpovedí

Ing. K., konateľ a firmy Z. - T. s.r.o. a sporné doklady, ktoré boli podkladom pre uplatnenie spotrebnej dane z liehu boli len fiktívne a teda aj nákup liehu firmou T. bol len predstieraný.

Aj pokiaľ sa týka skutku popísaného v bode 5/ napadnutého rozsudku ani najvyšší súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že skutok sa stal, a že tento spáchal obžalovaný J. L., ktorý je jednoznačne usvedčovaný výpoveďami F. a J. M.. Títo potvrdili, že J. L. inštruoval F. M. ako má vypovedať na polícii a dal mu v priestoroch firmy v S. potom do ruky kolky na pálenku s tým, aby na polícii tvrdil, že to bol on, kto zamiešal falošné kolky medzi pravé.

Vzhľadom k uvedenému, stavu veci a zákonu zodpovedá aj právna kvalifikácia skutku v bode 1/ ako trestného činu nedovolenej výroby a držanie omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1 Tr. zákona v znení zák. č. 129/1998 Z.z. a v bode č. 5/ trestného činu falšovania a pozmeňovania kontrolných technických opatrení na označenie tovaru podľa § 145a ods. 1 Tr. zákona pričom krajský súd nadbytočne uvádzal znenie zákona č. 100/1996 Z.z., ktorý v tomto smere však nepriniesol v znení tohto ustanovenia žiadne zmeny.

Správne a zákonu zodpovedajúce je aj právna kvalifikácia skutku v bode 4/ napadnutého rozsudku ako spolupáchateľstvo pokusu trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, 5 Tr. zákona.

Podľa § 16 ods. 1 Tr. zákona sa trestnosť činu posudzuje podľa zákona účinného v čase keď bol čin spáchaný, podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Trestnosťou činu sa pritom rozumie možnosť, že páchatel' bude pre určitý čin odsúdený t.j. uznaný za vinného a bude mu uložený trest.

Pre otázku, ktorý súhrn trestnoprávnych noriem bude použitý je rozhodujúce porovnanie, ktoré z rôznych posúdení ako celok je pre páchatel'a najpriaznivejší. Páchatel'ov skutok sa pritom posudzuje podľa toho práva, ktorého použitie je pre páchatel'a najpriaznivejšie, a to bez rozdielu či ide podľa skoršieho alebo neskoršieho práva o rôzne či rovnaké skutkové podstaty.

Pokiaľ sa týka skutkovej podstaty trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a Tr. zákona, táto skutková podstata bola do trestného zákona zavedená až novelou zákona č. 183/1999 Z.z. s účinnosťou od 1. septembra 1999 (t.j. po spáchaní skutku obžalovaným) a definuje neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie spotrebnej dane ako dokonaný trestný čin.

Je preto treba súhlasiť s názorom krajského prokurátora, že posúdenie skutku podľa tohto zákonného ustanovenia by bolo pre páchatel'a nepriaznivejšie (aj keď trestné sadzby sú rovnaké), práve preto, že z hľadiska štádia trestnej činnosti by bol páchatel' postihnutý za dokonaný trestný čin, oproti právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 (podľa času spáchania skutku) alebo § 250 ods. 1, 5 Tr. zák. (v čase rozhodovania krajského súdu), ktorý bolo možné posúdiť len v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zákona.

Do úvahy teda pripadalo posúdiť výhodnosť použitia predchádzajúceho a nového trestného zákona len vo vzťahu k skutkovej podstate trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 Tr. zákona (t.j. v čase spáchania skutku) a podľa § 250 ods. 1, 5 Tr. zákona účinného v čase rozhodovania krajského súdu (resp. aj najvyššieho súdu o odvolaní obžalovaného a krajského prokurátora), pretože nový Trestný zákon účinný od 1. januára 2006 je pre páchatel'a jednoznačne nepriaznivejší vzhľadom k trestnej sadzbe uvádzanej v § 221 ods. 4 písm. a/ Tr. zák. je od desať do pätnásť rokov.

V prípade majetkových trestných činov je však okrem trestných sadziieb ďalším kritériom pre posúdenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti konania (§ 3 ods. 4 Tr. zákona) aj výška spôsobenej škody.

Podľa § 89 ods. 13 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 škodou veľkého rozsahu v čase spáchania skutku (26. novembra 1996) bola čiastka dosahujúca 1 350 000 Sk. V čase rozhodovania krajského súdu 3 450 000 Sk a táto sa ani v čase rozhodovania najvyššieho súdu o odvolaní obžalovaného a krajského prokurátora nezmenila. S poukazom na výšku minimálnej mzdy určenej zákonom č. 428/2005 Z.z. t.j. 6900 Sk.

Preto v posudzovanom prípade podľa zákona účinného v čase rozhodovania prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu obžalovaný prekročil škodu veľkého rozsahu 6,9 krát, zatiaľ čo v čase spáchania skutku až 17,7 krát.

Z uvedeného potom vyplýva, že Trestný zákon účinný do 1. januára 2006 je pre obžalovaného najpriaznivejší, a preto správne postupoval krajský súd pokiaľ obžalovaného J. L. uznal vinným spolupáchatelstvom pokusu trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, 5 Tr. zákona.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil ani žiaden zákonný dôvod na zmenu výroku o treste. Prvostupňový súd správne pri stanovení druhu a výmery trestu podľa § 31 ods. 1 Tr. zákona zvažil všetky rozhodujúce okolnosti zvlášť poľahčujúce okolnosti spočívajúce v tom, že obžalovaný J. L. nebol doposiaľ súdne trestaný a predovšetkým okolnosť, že to mal byť práve obžalovaný R. T., ktorý napriek tomu, že formálne previedol svoju spoločnosť T. na J. L. do jej riadenia rozhodujúcim spôsobom rozhodol, a to aj v prípade predloženia žiadosti na Daňový úrad v Prešove.

Uložený trest odňatia slobody vo výmere päť a pol roka t.j. pri dolnej hranici trestnej sadzby preto aj podľa názoru najvyššieho súdu zodpovedá všetkým kritériám uvedeným v § 31 ods. 1 Tr. zák., na ktoré bol krajský súd povinný prihliadnuť, pričom tento druh trestu zodpovedá aj jeho účel podľa § 23 ods. 1 Tr. zák.

Zákonný bol postup krajského súdu aj pokiaľ ide o rozhodnutie o spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody, keď postupom podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradil obžalovaného do miernejšej – prvej nápravno-výchovnej skupiny zohľadniac jednak doterajšiu bezúhonnosť obžalovaného a priaznivú prognózu jeho resocializácie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu nezistil tiež žiadne pochybenie prvostupňového súdu ani pokiaľ obžalovaných V. K., S. K. a S. S. oslobodil podľa § 226 písm. c/ Tr. por. spod skutku obžaloby krajského prokurátora po právnej stránke kvalifikovaného ako spolupáchatelstvo pokusu trestného činu podvodu podľa § 9 , ods. 2, § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, 5 Tr. zákona.

Krajský súd v predmetnej veci na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy. Napriek tomu, za tohto stavu zostali pochybnosti o tom, či obžalovaní V. K., S. K. a S. S. sa s obžalovanými J. L. a R. T. dohodli, že predložia žiadosť o vrátenie spotrebnej dane z liehu Daňovému úradu Prešov vrátane fiktívnych dokladov.

Vykonaným dokazovaním takáto skutočnosť nebola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná.

Napokon aj z odvolacej námietky krajského prokurátora vyplýva, že vedomosť obžalovaných o predložení žiadosti o vrátenie spotrebnej dane z liehu zakladá len na tom, že v budúcnosti by prípadne bolo potrebné doriešiť vec pred daňovými orgánmi, a preto bolo treba s ňou zo strany konateľa spoločnosti a R. T. oboznámiť aj ostatných spoločníkov, čiže V. K., S. K. a S. S..

Z vykonaných dôkazov však takéto skutočnosti bez akýchkoľvek pochybností nevyplývajú.

Pre uznanie viny však len podozrenie, že obžalovaní o zámere a postupe konateľa spoločnosti J. L. a R. T. mohli vedieť pre uznanie viny nestačí. Vina obžalovaným musí byť jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností preukázaná, čo v tomto prípade nebolo.

Preto najvyšší súd o odvolaní obžalovaného J. L. a krajského prokurátora rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 15. júla 2008

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková